
ROZGRANICZONY (4) *part praet pass pf*

Oba o oraz a jasne.

sg n N rozgraniczoné (2). ◇ pl N subst rozgraniczoné (1). ◇ A m pers rozgraniczoné (1).

Sł stp s.v. rozgraniczyć, Cn brak, Linde XVII w. s.v. rozgraniczyć.

Rozdzielony (4) :

W przeciwstawieniu: »rozgraniczony ... złączony« (1): BiałKat 111 cf Szereg.

*Szereg: »rozny i rozgraniczony« (1): Tákíeć *vnum* między Oycem/ Synem/ y Duchem świętym ten to wyższéy námienióny Kácérz powiádał być/ kładąc trzy Bogi/ iáko troie ludzi od siebie różné/ y rozgrániczoné/ iednym Bostwem tylo złączoné BiałKat 111.*

a. O granicach między posiadłościami (3) : áż do końcá té Woiewództwá rozgrániczoné bydź máią SarnStat 1185.

*Szereg: »rozdzielony i rozgraniczony« (2): [*dobra te osiędzie*] ták ízóroko/ długo/ y wokrag: iáko rzeczoné dobrá albo dziedźictwo wśi N. wfwych gránicách y miedzách zltárádawná ieft rozdźieloné/ y rozgrániczoné [*distincta et limitata JanStat 442*] SarnStat 685 [*idem*] 1249.*

Cf NIEROZGRANICZONY, ROZGRANICZYĆ

MN